

Georgina venea din colonii

I

„Simțezi, privind-o, acești uşor tresărit care-ți tulbura ființa atunci când, bând ceai, într-o ceașcă de porțelan fragilă și inocentă, descoperi deodată pe fundul ceștei o creatură minusculă, jumătate femeie, jumătate fluture, care te saluta cu o mișcare grațioasă a brațelor.“

K. MANSFIELD

Era 11 fără douăzeci. Noapte. Intrarea principală și micul parc din fața gării erau blocate de bețivii nopții – fluturi puhați, îngerii căzuți ai metropolei. Dormeau acolo, pe paturi murdare, pe foi de cort, pe pungi de plastic, pe ziare – femei, copii și bărbați, câini și pisici. Mirosea a bere trezită, a urină și țigară ieftină. Asfaltul ardea încă și o lună roșie, uriașă dădea umbre și contur acelei cangrene. Spectacolul propriei sale deveniri îl duru. Puse zece euro într-unul din pantofii rătăciți.

Plecă. După câțiva pași se întoarse. Luă hârtia din pantof și puse în locul ei 20 de euro. Părăsi gara prin intrarea ce dădea spre cartierul deocheat al orașului. Îi era doar sete. Intră în prima crâșmă și ceru o bere. Femeia care-l servi se așeză la masa lui, fără să-i ceară permisiunea. Era imensă. O movilă de carne tremurândă, o meduză uriașă. Pe față avea păr și ochii ei, după niște lentile uriașe, sclipeau prietenoși.

Plăți și plecă fără să-și bea berea. Intră în barul alăturat. Barul avea și o scenă. El era singurul spectator.

Ceru o bere. Nu mai aveau bere, atunci un whisky.

- Scotch sau irish? întrebă veselă patroană.

Îi era egal, știa numai că

acesta era începutul unei beții, că băutura și cu aspirina pe care o înghițise la plecare îi vor face stomacul praf. Ceru și o carafă cu apă minerală. Când i se aduse totul, vru și un pachet de țigări. Trase cu degete tremurând o țigară, mușcă filtrul alb, când vru s-o aprindă își dădu seama că nu avea cu ce. Privi după patroană.

Simți o palmă fierbinte pe spate și șoapta unui glas de foc. Ea îi oferă bricheta.

După ce-și aprinse țigara se întrebă dacă nu e cazul să o invite pe femeia din umbră la un pahar. O invită și ea acceptă. Era metisă. În lumina de neon părul ei vopsit blond și rochia verde deveniră fosforescente.

II

- Pe mine mă chea... Eu sunt Madelaine.

Care Madelaine, a lui Gide, ori madelena lui Proust. Îi spuse toate astea, dar ea venea din colonii și nu pricepea germana lui complicată și atât de livrescă.

Vru șampanie. Când duse paharul la gură el îi văzu limba roșie și sorbitura ei îi aminti de un pisic alb din copilăria lui, care-și lipăia laptele cu o limbă la fel de roșie.

A la votre, spuse el sau personajul care devenise.

- Prosit, și se ridică.

Privirii sale contrariate îi răspunse explicația ei că trebuie să danseze.

În timpul dansului, el sau personajul care era privi numai cerul înstelat al tavanului.

Când reveni la masa lui – nu o mai aștepta – după ce luă un gât îl sărută pe gură, neașteptat și anormal în acel loc. Gâfâia încă. Râse cu toți dinții. Îl săruta iar, apoi își lăsă mâna de jar pe genunchiul lui. El sau personajul

care era i-o luă și-i sărută fiecare deget. Se scăldase pesemne, nu în lapte, ci în parfum. Părul mirosea a tămâie. Nu vru să-i spună numele parfumului.

- Vrei să ghicesc din ce țară vii?

- Tu ești grec, ochii și nasul...

Gândi la străbunii lui, la bunicul tatălui său, la întunericul originii sale.

Nasul? Ce noroc că era întuneric în acel teatru și nu putea vedea glorioasă ruina nasului. Cât despre origini...

Ea băuse prea mult. Ochii îi luceau, iar pe brațele arămii licuricii nopții căutau răsăritul. Era frumoasă. Căuta o explicație prezenței acelei femei la masa lui. Ea comandă încă o sticlă de șampanie și de data asta bău și el. Începu să-i vorbească despre Gide, îi citi din Villon și Ronsard. Când termină, ea, fără să fi înțeles ceva, îl sărută pe gură și-i spuse că trebuie să danseze iar.

Sărutul ei pe ceafă îl dăruie – pe el sau pe personajul care devenise, realității.

Ea trebuia să-și schimbe toaleta – fusese ultimul dans. La întrebarea ei cum o găsea ca dansatoare, el o privi doar cu ochii lui de catifele. Era atât de obosit...

În lipsa ei mai ceru un whisky. Îl bău repede, apoi își mai aprinse o țigară.

- Nu vrei să mergem în camera mea? Ce te uiți așa? Eu locuiesc aici.

O urmă, el sau personajul care era urma alunecarea de draperii a aceluia corp, arteziana de scântei a costumului ei alb. Își legase într-un nod mic sub sâni bluza albă. Fusta scurtă, avea să constată mai târziu, era un pantalon.

- Eu voi bea acum un daiquiri.

Georgina venea din colonii

Intellectualul din el gândi la Hemingway. Tocmai citise o biografie de-a lui. Îi spuse și ei, cu buzele umede de rom și cu gheață pe puful obrazului, două-trei propoziții despre Hemi, habar n-avea cine-i tipul. Daiquiriul o erotizase. Își cocoță picioarele pe genunchii lui și-l săruta iar, umed, cu toată gura – un sărut de moluscă.

III

El îi luă capul în mâini și sub lumina galbenă îi privi ochii verzi. Semăna cu Romy Schneider. I-o spuse. Ea protestă, prietenii și clienții ei susțineau că semăna cu Brigitte Bardot.

Gura poate – gândi el. Era cam amețit și nu mai era în stare să argumenteze asemănarea ei cu Romy. O sărută – din acea neputință – pe umăr, pe mătasea bluzei. Ea descoperi umerii, îi dăru cu o candoare – pe care numai stânjeneii o au – sărutului.

Carnea aceea în flăcări îl speria.

Închise ochii și gândi o clipă la Ea. Când mai târziu îi deschise femeia era goală și şușotea ceva cu patroana. O striga pe nume, numai așa într-o doară, n-avea nimic să-i spună, ci doar să-și audă vocea rostind acel nume, o făcea numai pentru el, voia să afle dacă mai e în stare să articulese o propoziție întreagă.

- Numele meu adevărat e Georgina, Madelaine e numele meu de artistă.

Aha, de artistă; Georgina-artistă! „Are umeri frumoși, e frumoasă!“ O privi cu teamă, îl privea și ea de pe patul plin de perne mici. Îi făcu un semn să vină lângă ea, acel semn pe care-l faci câinelui sau pisicului, când vrei să-i mângâi.

Era frumoasă Georgina, așa cum o privea, cum o vedea el din

noaptea lui, din tristețea lui, din singurătatea lui.

Se întinse lângă ea pe patul tare plin de perne. Miroseau ca și ea, a parfumul fără nume. El nu pricepea, creierul lui în cețuri nu înțelegea de ce făptura aia minunată își pierdea timpul cu el și nu cu altul, cu unul de vârsta ei, la fel de frumos ca ea, unul care să-i ofere altceva decât spectacolul unei disperări. Încea să-i spună toate astea, dar ea venea din colonii și germana lui pretențioasă era prea complicată.

Îi intrerupse zicerea cu un sărut, ca năvala unei mări, ca un flux de sare și nisip.

Îl sărută ca un iepure. Printre săruturi îl dezbracă. Stinse lampa de pe noptieră, apoi se întinse pe spate, obosit și gol de orice dorință. Femeia îl acoperi cu trupul ei fierbinte.

Prin fereastra deschisă venea zgomotul străzii și mirosul de August. Primul August care mirosea ca în țara lui.

- Pot să mai comand o șampanie?

Încuviință doar cu o mișcare a mâinii. Femeia îl părăsi. Când veni cu sticla de șampanie, el sau personajul care era se afla pe balcon. Se așeză lângă el.

Erau acolo pe balconul alb, goi sub luna roșie. Când ea îl întrebă de ce nu bea, el deschise ochii, o privi cu atâta disperare încât femeia se sperie. Cu un sărut închise patina aceea neagră, care fusese doar o clipă în ochii lui.

El și nu personajul care era intră în bucătărie și găti ceva pentru amândoi.

- Prea mult lapte și prea puține roșii, aprecie ea mestecând. Era frumoasă sub lumina lunii, arămie, era atât de tânără și de frumoasă. Cu un sărut îi șterse grăsimea de la colțul gurii. Cu degete tremurânde îi mângâie cearcănele negre.

Sub alintul lui ea se opri din mestecat și cu ochii închiși se abandona acelei mângâieri.

O magnolie neagră înflorea, se deschidea acolo sub mângâierea lui tremurândă și temătoare. Simți că femeia aștepta altceva de la el. Mângâierile lui sau ale personajului care era descopereau acum trupul Georginei, splendoarea acelei făpturi. O privea, o mângâia, începea chiar să o dorească și – deodată – de ce tocmai atunci?, Doamne, îi veniră în minte cuvintele sirenei lui Lampedusa: „Să nu crezi în poveștile despre noi; noi nu ucidem pe nimeni, noi iubim numai.“

Fusese lectura de spital a lui Mircea Eliade și deodată năvăli trecutul.

IV

Georgina simți că ceva nu e în ordine cu clientul ei. Deschise ochii, îi luă mâna fierbinte și încercă prin atingeri să fie cochetă când întrebă:

- Nu mă placi?

Atâta stângăcie din partea artistei Madelaine îi zdrobi inima. Femeia de lângă el îi făcea rău numai, îi vorbea numai despre o viață ratată, despre tinerețea vinovată, despre timp, timpul care moare mușcându-și coada.

Trebuia să plece, să fugă. El sau personajul care era părăsi balconul și femeia de aramă sub plecare a lunei. Începu să se îmbrace.

Femeia era din nou pe pat și printre multele perne îl privea nedumerită. Poate o jignise. Veni lângă ea și luându-i mâna încerca să-i povestească despre ce-i vorba.

Vorbea repede, sacadat, ca urmărit, ca un plâns cu sughițuri, era discursul lui, spovedania lui.

Dar Georgina venea din colonii...

G. GHEORGHITĂ